

Az utolsó húsvét

1Thess 4:14 az Új Testamentom egyik legfontosabb kijelentése. Az előző versben említett reménység definícióját adja rendkívüli tömörséggel. Mi a reménységünk alapja? Nem más, mint az a tény, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból: legyőzte a halált.

Nem csupán a megaláztatás, a szenvedés, a halál is helyettünk történt, de Húsvét is!

12 éve annak, hogy eldöntöttem: "gazdát" cserélek. A bűn helyett az Urat fogom szolgálni, Aki végtelen szeretettel hajolt le az akkor 14 éves suhanc-hoz. Ki tudja, hány fontos döntést kellett azóta meghoznom, de nem is kérdés, melyik volt a legfontosabb. A felkínált örök életet fogadtam akkor el. Az Ige egyértelmű: a halál a bűn következményeként vár az emberre. Aki a bűn rabságából megszabadult, az a haláltól menekült meg.

Figyeld csak meg, hogyan ír az apostol azokról, akik meghaltak a thessalonikai hívők közül: "... akik elaludtak..." Pál apostol nem próbálja a fájó valóságot olcsó vigasszal enyhíteni. A halál — ahogy mi látjuk — végleges. Jó tudni azonban, hogy Isten másképpen látja ezt az egészet! Ő úgy tekinti a halált — ha gyermekeiről van szó —, mint egy átmeneti állapotot. Jó szónak találok az "átmeneti"-t, mert erről van szó. A testnek szüksége van egy alapos "feljavításra", hogy öröm legyen az új élet. "Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot. Íme, titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk nagy hirtelen, egy szempillantásban az utolsó trombitaszóra..." (1Kor 15:50—52). Gondolj csak arra, hogy sokunknak már 25—30 évesen úgy tud fájni a háta. Mi lenne velem, ha ezzel a gerinccel kellene végigszenvednem a következő 100 millió évezredet? Vagy, ki az, aki elmondhatja, hogy érti az egész Szentírást? Sokan egész életüket a Római levél tanulmányozására fordítják és gondold, hogy értik is? Az agyunkra is ráfér egy felújítás! Különösen, ha arra gondolunk, hogy milyen tömérdék elsajátításra váró ismeretanyag vár ott ránk.

Érdekes azokat a részeit olvasni a

Szentírásnak, ahol az Úr Jézus földi életének a feltámadást követő eseményeiről tudósít. A zárt ajtó, a távolság nem okozott gondot a Megváltónak. Anélkül, hogy találgatásokba bocsátkoznék mondom, hogy egy izgalmas és vidám élet vár ránk. Abban is gyönyörködünk, ami megmaradt ebből a Földből érintetlenül, tisztának. Ha ehhez "egy hétre" volt szüksége Istennek, akkor halvány fogalmunk sem lehet arról, ami ránk vár abban az országban, amit már — ígérete szerint — 2000 éve készít a mi Urunk. (Tudom, mindez gyerekesnek hangzik, de remélem, hogy halálosan komolyan veszed.) Amikor Pál azt írja: "... kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni, mert ez sokkal inkább jobb" (Fil 1:23), akkor az evangélium hirdetése során elfáradt testű apostol szólal meg gyermeki őszinteséggel (és az elhívotthoz méltó felelősséggel /24. v./).

Sokan "technikailag" kivitelezhetetlennek tartják Istennek a halottak feltámasztásával kapcsolatos tervét. Ők azok, akik a világ létrejöttét is inkább véletlenek sorozatával magyarázzák, minthogy felismernék, hogy a világ isteni tervek szerint, az Ő szavára állt elő. Azt is tudjuk, hogy a halottak feltámasztása egy pillanat műve lesz (1Kor 15:52).

Hogyan lehetne szavakba foglalni a szeretetet, amit Isten tanúsít az ember iránt?! Ő egy bűn nélküli világot teremtett. Az ember és a Teremtő kapcsolata tökéletes volt, egészen addig, amíg szabadságát rabságra nem cserélte az ember. A Sátán diadalt jár azóta, de azokon nincs hatalma, akik Jézus Krisztusban elfogadták a megváltásukat. Új élet vár rájuk, örökké tartó. Amit az isteni szeretet elkezdett, azt be is végzi!

"Vigasztaljátok egymást e beszédekkel!" — ez új évben is! **Novák József**

HIBAJAVÍTÁS

Előző számunkban (1985. dec.) sajnálatos módon több hiba is van. Ezek közül a két legfontosabbat itt javítjuk. A 6. old. 1. hasáb utolsó bekezdésében a 7. sor helyesen: *Egy 150 tagú énekkar és egy 50 tagú zenekar szolgált...* A 7. oldal 1. hasáb 10—11. sora helyesen: *Ez alkalommal Billy Graham külön találkozott a magyarországi izraelita vezetőkkel.*

Találkozás a fiammal

*Kékszemű, szöszeke kisfiam,
tudod-e, hogy mennyire várom
a pillanatot, amikor újra
kicsiny kacsódat kezembe zárom?
Tudod-e, hogy oly rideg az élet,
mindennap elvesz egy délibábom...
Bár meg tudnálak kímélni téged
minden csalódástól az égvilágon,
hogy csodálkozva tekintő szemed
ne homályosítná bánat könnye,
s az életúton gyenge lábad
ne botolnék el földgörröngyre.
Ártatlan, naív, drága gyermek:
néhány év előtt ilyen voltam...
kékszemű, szöszeke kisfiam:
eszményeimben, jaj, csalódtam!
Barátaim áspisok lettek,
nagy terveim, lám buborékok.
Úgy félek, hogy hamar megérted:
minden nap jobban hasonlítok
a józan-fejű nem magamhoz.
Igazi énem, jaj, elbújik,
a józan másik előkúszik,
és nagy bölcsen szentenciázgat,
sziporkázzván a maximákat.*
Mintha bizony az élet volna,
ahol a gyenge eltiporva,
míg az erős ül orgiákat...
Életbölcsesség? Nem: fonákja,
hogy aki csúszik, mászva, nyalva,
biztosan jut a diadalra.
Míg az egyenes férjijellem:
hívóietlen, neveletlen.
Ha alázatból taposni engeded
finom, érzékeny, drága lelkedet:
úzussá válik, és csizmás talpak
önfeledten táncolnak rajtad.
Kékszemű, szöszeke kisfiam,
szégyellem magam előtted...
Csalódott, fájó, felnőtt ember,
mit értek én meg, óh belőled?
Magam áltatva azt képzeltem,
hogy milyen tapasztalt, okos lettem.
Pedig csupán csak jobban látom:
hiúság minden a világon...
Igazi énem, gyermekésem,
jőjj vissza, csak még egyszer, kérlek:
hogy megértselek, óh gyermeklélek...
Kékszemű, szöszeke kisfiam,
tudod-e, hogy mennyire várom
a pillanatot, amikor újra
kicsiny kacsódat kezembe zárom?
Rüschlikon (Scájc), 1949. márc. 21.*

Haraszi Sándor

(*) életbölcsesség)

(József fiam a vers írásakor 5 éves volt.)